

Arrest

nr. 289 937 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juli 2022 samen met zijn echtgenote en drie kinderen een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2022 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 285 096 van 20 februari 2023 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekende partij.

1.2. Op 9 maart 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 20/02/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen en echtgenote. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Zowel betrokkene als zijn echtgenote verklaarden (gehoor DVZ dd.22/08/2022 en 23/08/2022) verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.23/08/2022) van betrokkene verklaarde hij last van de rechterenkel te hebben. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat

betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien de verzoekende partij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. Zij hebben allen de nationaliteit van Georgië.

De moeder van het gezin is mevrouw K. M., geboren op [...] te Tbilisi, hebbende de nationaliteit van Georgië, RR: [...]. De vader van het gezin is de heer T. G., geboren op [...] te Sachkhere, Georgië, woonachtig te [...]. Samen dragen zij de zorg over drie minderjarige kinderen: D. (geboren op [...]), D. (geboren op [...]) en B. (geboren op [...]).

De verzoekende partij diende Georgië te verlaten. Zij kwamen naar België toe en zijn actueel woonachtig te [...].

De kinderen lopen actueel school in de GO! Basisschool Kadée [...]. D. loop school in het derde leerjaar, D. in het tweede leerjaar en B. in de kleuterklas (stuk 3: schoolattesten). De twee oudste kinderen zijn daarnaast actief in het freestyle worstelen. Zij zijn erg gedreven en nemen deel aan toernooien, zoals recent in Frankrijk (stuk 4).

Indien de vader van het gezin - verzoeker - zou verplicht worden om het land te verlaten, dan zouden de minderjarige kinderen verplicht worden om hun vader te volgen en hun school en lopende schooljaar in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige kinderen. De omgeving alwaar de minderjarige kinderen verder zijn opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Georgië, waardoor hun belangen ernstig worden geschaad indien zij verplicht zouden worden om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij had bovenvermelde elementen in verband met de situatie van de minderjarige kinderen (waaronder hun scholing) dan ook kunnen toelichten, aangezien de gemachtigde expliciet rekening dient te houden met de primaire belangen van de minderjarige kinderen en hiertoe thans slechts een beoordeling maakt in de bestreden beslissing zonder de feitelijke situatie van de verzoekende partij te kennen. De verzoekende partij had de feitelijke situatie van de minderjarige kinderen dan ook kunnen toelichten, indien hij zou gehoord zijn geweest.

De verzoekende partij werd evenwel niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. In ondergeschikte orde, buiten de schending van het hoorrecht om, blijkt voorts niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een individueel onderzoek heeft verricht waarbij op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met de belangen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen. Zij hebben allen de nationaliteit van Georgië.

De moeder van het gezin is mevrouw K. M., geboren op [...] te Tbilisi, hebbende de nationaliteit van Georgië, RR: [...].

De vader van het gezin is de heer T. G., geboren op [...] te Sachkhere, Georgië, woonachtig te [...]. Samen dragen zij de zorg over drie minderjarige kinderen: D. (geboren op [...]), D. (geboren op [...]) en B. (geboren op [...]).

Het volledige gezin diende Georgië te verlaten. Zij kwamen naar België toe en zijn actueel woonachtig te [...].

De kinderen lopen actueel school in de GO! Basisschool Kadde te [...]. D. loop school in het derde leerjaar, D. in het tweede leerjaar en B. in de kleuterklas (stuk 3: schoolattesten). De twee oudste kinderen zijn daarnaast actief in het freestyle worstelen. Zij zijn erg gedreven en nemen deel aan toernooien, zoals recent in Frankrijk (stuk 4).

De drie minderjarige kinderen van het gezin vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet indien de vader van het gezin zou worden genoodzaakt om het grondgebied te verlaten.

Dit geldt in het bijzonder omdat slechts een termijn van zes dagen wordt toegekend aan de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten, waardoor de minderjarige kinderen hun schooljaar niet kunnen afwerken. De verzoekende partij herinnert eraan dat de kinderen school lopen in de GO! Basisschool Kadde te [...]. D. loop school in het derde leerjaar, D. in het tweede leerjaar en B. in de kleuterklas (stuk 3: schoolattesten).

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang.

Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde, doordat de gemachtigde zich ertoe beperkt te stellen dat het recht op onderwijs niet absoluut is en er geen elementen zouden voorliggen waaruit blijkt dat de minderjarige kinderen in Georgië geen toegang zouden hebben

tot onderwijs. Er wordt geen rekening gehouden met bovenvermelde elementen en in het bijzonder de vaststelling dat de bestreden beslissing het lopende schooljaar van de minderjarige kinderen doorbreekt.

Dat er kan worden gevraagd om een verlenging te verkrijgen van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, ontslaat de gemachtigde niet om met bovenvermelde elementen rekening te houden.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.”

2.2. Waar verzoeker in het middel verwijst naar artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), blijkt uit de lezing ervan dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot de in dit wetsartikel vermelde belangen.

Verzoeker betoogt dat hij hieromtrent niet werd gehoord, zodat de motivering op dit punt te kort schiet. Hij wijst er op dat, indien hij was gehoord, had kunnen wijzen op de specifieke omstandigheden met betrekking tot zijn drie minderjarige kinderen heeft van Georgische nationaliteit. De twee oudste kinderen gaan naar de lagere school en de jongste zit in de kleuterklas (stuk 3: schoolattesten). Verder zijn de kinderen ook actief in het freestyle worstelen. Het verlaten van het grondgebied zou tot gevolg hebben dat de minderjarige kinderen verplicht worden om hun vader te volgen en hun school en het lopende schooljaar in België af te breken. Verder wijzen zij er op dat de leefomgeving in Georgië erg verschillend is van België. Zij betogen dat de kwetsbaarheid van de kinderen tot gevolg heeft dat hun belangen en welzijn ernstig geschaad worden.

Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht opmerkt, is de bestreden beslissing gesteund op artikel 52/3, § 1, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat, nadat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten geeft, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In de huidige zaak staat buiten betwisting dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 oktober 2022 een weigeringsbeslissing nam inzake het verzoek om internationale bescherming. Verzoekers beroep is vervolgens bij arrest nr. 285 096 van 20 februari 2023 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Verzoeker bevindt zich aldus in een situatie waar in beginsel de verwerende partij hem een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven.

Met betrekking tot het gezinsleven en de belangen van de minderjarige kinderen, motiveert de bestreden beslissing:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen en echtgenote. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Zowel betrokkene als zijn echtgenote verklaarden (gehoor DVZ dd.22/08/2022 en 23/08/2022) verder geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben.”

De Raad merkt op dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van hun kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Verzoeker en zijn gezin dienden eerst op 26 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 oktober 2022 werd een weigeringsbeslissing genomen en op 20 februari 2023 werd die beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker en zijn gezin hebben nooit een onbeperkt verblijfsrecht gehad en dienden zich bewust te zijn dat bij een negatieve beslissing zij hun verblijf in België niet zouden kunnen verder zetten. Zij dienden zich er in die omstandigheden ook van bewust te zijn dat de scholing van hun kinderen in België een precair karakter had en dat deze niet noodzakelijk zou kunnen worden verdergezet in België. Bovendien wijst de bestreden beslissing er uitdrukkelijk op dat verzoekers kunnen vragen om een verlenging van de termijn voor vertrek, zodat de kinderen de mogelijkheid krijgen om het lopende schooljaar te beëindigen. Waar verzoekers stellen dat het bestreden bevel slechts een termijn voor vrijwillig vertrek van zes dagen voorziet, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat verzoekers inmiddels gedwongen werden uitgezet, zodat zij *de facto* volledig hebben kunnen genieten van de wettelijk voorziene volle termijn van dertig dagen. Uit verzoekers' uiteenzetting blijkt niet dat de kinderen reeds zo lang school lopen in België dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het onderwijs en het dagelijkse leven in Georgië, waar zij tot 2022 woonden.

Ook door het sociale leven van de kinderen verder te concretiseren, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het bijkomend horen van verzoeker en zijn gezin relevante elementen aan het licht had kunnen brengen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden (*cf.* HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80). De eenheid van het gezin komt niet in het gedrang, noch blijkt dat de impact op het welzijn van de kinderen van die aard is dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan het leven in Georgië. Er blijkt ook niet dat zij geen toegang tot het onderwijs zouden hebben in Georgië of dat zij onomkeerbare negatieve gevolgen zouden lijden na te zijn opgenomen in het Vlaamse onderwijssysteem.

De bestreden beslissing houdt conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel degelijk rekening met het gezinsleven, de belangen van de kinderen en het feit dat deze naar school gaan. Verzoekers concrete kritiek tegen deze beoordeling houdt in dat hij het hier niet mee eens is, maar bevat geen elementen waarmee nagelaten werd rekening te houden of die wijzen op een kennelijk onredelijkheid van deze beoordeling. Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat dit voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43).

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT